muistopuheet.fi

Rakkaat omaiset, ystävät, työtoverit ja kaikki, jotka olette tulleet saattamaan Sanna Emilia Lahtista – meille Sannia – kiitollisina ja haikeina.

Sanni syntyi Tampereella 27.9.1968 ja lähti luotamme 55-vuotiaana. Hänen elämänsä kulki monen kauniin rannan ohi: opinnoista sairaanhoitajaksi, erikoistumisesta lastensairaanhoitoon, muutosta Turkuun, perheen perustamiseen ja työhön, jossa lämpö ja ammattitaito kietoutuivat jokaisessa kohtaamisessa toisiinsa.

Hän oli minulle elämänkumppani yli kolmen vuosikymmenen ajalta ja paras ystäväni. Meille lapsillemme, Veeralle ja Oskarille, hän oli turva, suunta ja arjen huumori. Hänen sisarensa Anu, sekä vanhempansa Aino ja Pekka, kantoivat ja kantoivat häntä – ja niin Sanni kantoi heitä.

Sanni oli vahva ja myötätuntoinen. Päättäväinen, mutta aina lempeä. Hän piti kiinni siitä, että työ tehdään huolellisesti, mutta ihmistä ei koskaan unohdeta työn taakse. Lastensairaanhoitajana hän näki perheiden pelot ja toiveet läheltä. Hän ei kiirehtinyt ohitse: hän katsoi silmiin, selitti, kuunteli, ja teki sen pienen lisän, joka muutti pitkän yön vähän valoisammaksi. Sama halu auttaa jatkui MLL:n vapaaehtoistyössä, jossa hän antoi aikaa silloinkin, kun oma kalenteri oli jo täynnä.

Meren tuoksu kulki Sannin mukana kaikkialle. Purjehdus ei ollut vain harrastus – se oli hänen kielensä. Hän rakasti Airistoa ja saaristoa, lähti talkoisiin siistimään rantoja, iloitsi, kun linnut palasivat keväällä. Hän kulki kamera kaulassa, leipoi pullan, joka katosi pöydästä ennen kuin ehti jäähtyä, ja nauroi niin, että koko keittiö soi – etenkin lauantaiaamuisin. Vesijuoksussa hän mittasi matkaa rauhassa, kiireettömyys rytmitti hänen voimaansa.

Kannamme jokainen mukanamme erilaista hetkeä hänen kanssaan. Minä

Luo oma personoitu puheesi osoitteessa muistopuheet.fi

kannan kesäyön Airistolla. Tuuli oli tyyntynyt, veneen runko narahteli pehmeästi, ja Sanni puristi kättäni. Hän hymyili hiljaisuuteen ja sanoi: “Tässä on koti.” Siinä yhdessä lauseessa oli kaikki, mikä hänessä oli suurta: kyky nähdä olennainen, luoda turvaa, asettua rakastamaan paikkaa ja ihmisiä niin, että ympärillä oleva maailma rauhoittui.

Hänen arvonsa jäivät meihin selvinä viivoina. Lähimmäisenrakkaus, työn kunnioitus, luonto ja kestävyys eivät olleet hänelle iskulauseita vaan valintoja, joita hän teki päivästä toiseen. Hän muistutti, että apu annetaan niin, että toinen säilyttää kasvonsa. Ja että meri – ja ihminen – voidaan pitää elävänä vain, jos pidämme huolta molemmista.

Tänään ikävöimme hänen rohkaisevaa katsettaan, taitoa luoda turvaa hetkessä, ja naurua, joka täytti kodin. Mutta samalla näemme, miten paljon hän jätti jälkeensä: tavassa, jolla lääkitsemme toisiamme arjessa; siinä, miten tartumme purjeisiin, kun tuuli kääntyy; ja siinä, miten pidämme toisistamme kiinni, myös tiukassa kelissä.

Sannin toive oli, että kukkien sijaan muistaisimme Lastensairaalan tukirahastoa. Se sopii hänelle: vielä poismenonsa jälkeenkin hän haluaa kääntää huomion sinne, missä apua tarvitaan.

Rakkaani, kiitos matkasta. Kiitos työstä, jonka teit, sydämestä, jonka annoit, ja rohkeudesta, jonka kylvit. Me jatkamme tästä – Veera, Oskari ja minä – sekä Anu, Aino ja Pekka, ja kaikki te, jotka rakastitte häntä. Opimme kuuntelemaan hiljaisuutta, katsomaan toisiamme niin kuin sinä katsoit, ja sanomaan: “Tässä on koti,” missä ikinä yhdessä olemmekin.

Jumala suokoon sinulle tyynet vedet ja myötätuulen. Me pidämme kurssin, jonka meille näytit.

Tämä puhe luotiin osoitteessa muistopuheet.fi.Vastaa muutamaan kysymykseen ja luo oma personoitu puheesi nyt osoitteessamuistopuheet.fi

Luo oma personoitu puheesi osoitteessa muistopuheet.fi